

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 93

číslo: 44

3. listopadu 2013

Cena: 8 Kč

SBOR RESONANCE VE Vatikánu

Téměř po roce a půl opět vyjel husitský komorní sbor Resonance na další koncertní turné, tentokrát do Itálie, na pozvání Velvyslanectví ČR v Itálii, Honorárního konzulátu ČR v Benátkách a Svazu obcí Valle di Ledro. Veškeré přípravy, které se týkaly výběru vhodného repertoáru, kostýmů a především oslovení sponzorů, byly velice náročné. Přesto se vše podařilo a za podpory Magistrátu hl. m. Prahy a významných českých firem, jako jsou např. Karlovarská Becherovka, Plzeňský Prazdroj a Český porcelán Dubí, jsme se v pátek 20. září vydali na cestu. Měli jsme před sebou pět velkých koncertů. V neděli 22. září ráno nás čekala zkouška na odpolední koncert v Benátkách, při které jsme měli první posluchače z řad návštěvníků kempu. Opět jsme nastoupili na loď a cestou jsme si prozpěvovali za potlesku spolucestujících. Koncert začal na Meractio di pesce za přítomnosti honorárního konzula pana Giorgia Boatta; zazněly písně duchovní, lidové, africké, židovské, klasické i populární...

Ve středu 25. září jsme odjeli do Říma, do Pantheonu. Všude kolem již visely plakáty, scházeli se první pozvaní hosté z našeho italského velvyslanectví a Velvyslanectví ČR při Svatém stolci, zástupci českých krajanů v Římě, posluchači Konzerťatoře Santa Cecilia a turisté z celého světa. V komorním sboru vládla mírná nervozita, protože před tak početným publikem jsme zpívali

poprvé. Koncert jsme zahájili nástupem sboru za zpěvu písně „Da pacem Domine“. Zazněly zde renesanční a barokní písně, české skladby z Jistebnického kancionálu, židovské, pravoslavné i mariánské písně. Největší ohlas měly skladby „Jezu Kriste“ v úpravě Richarda Pachmana z oratoria „Mistr Jan Hus“ a italská mariánská píseň „Signore delle cime“. Na závěr jsme zazpívali Škroupovu skladbu „Kde domov můj“ v úpravě Marka Šlechty. Podle potlesku se dalo usuzovat, že koncert byl úspěšný. Hosté měli radost nejen z písní v našem podání, ale i z dáreků od našich sponzorů. Poslední píseň v Pantheonu s názvem „Cum decore, cum amore“ jsme věnovali Mgr. Jiřímu Krátkému z našeho velvyslanectví, který byl pro nás velkou oporou i poradcem při zařizování všech koncertů v Itálii. Za zpěvu „Da pacem Domine“ jsme vyšli před Pantheon. Turisté blahopřáli, tiskli nám ruce, natáčeli si naše písně a fotografovali. Bylo to dojemné. Před Pantheonem jsme zazpívali několik českých lidových písní, které sklídily bouřlivý potlesk. Za všechny ohlasy uvedme slova A. Nimmerfrokové, předsedkyně českého krajanského sdružení Associazione Praha: „Complimenti, organizzazione perfetta, concerto molto bello!“ a Mgr. J. Krátkého z Velvyslanectví ČR: „Poslal jsem vám do mailu článek, který vyšel v italské ČTK... Pražský komorní sbor nechává v Itálii ožít českou hudbu...“

Husitský komorní sbor Resonance sklízel úspěchy na koncertním turné v Itálii. Ve vatikánské bazilice Santa Maria Maggiore doprovodil zpěvem mši svatou. Mezi duchovními písněmi slavila velký úspěch píseň „Jezu Kriste, šedý kněz“; na vyžádání její partitura zůstala v této bazilice.

a v článku zmiňují rčení: Co Čech, to muzikant“... Děkujeme. I pro Resonanci to byl krásný zážitek.

Ve čtvrtek 26. září nás čekala prohlídka baziliky sv. Petra a sv. Pavla ve Vatikánu a v odpoledních hodinách jsme se přesunuli do baziliky Santa Maria Maggiore, kde jsme měli v kapli Borghese svým zpěvem doprovodit mši svatou, kterou celebrouval pater Angelo. Zařadili jsme opět duchovní písně a byli jsme velmi překvapeni, že účastníci mše našemu výkonu zatleskali a vyžádali si další přídavky. Opět velký úspěch slavila píseň „Jezu Kriste“ a na vyžádání její partitura zůstala

v této bazilice. Z dalších ohlasů: „Moc gratulujeme k včerejšímu koncertu. Máte velké ohlasy od pátera Angela. Hezký zbytek turné.“

V sobotu ráno jsme se rozloučili s římským pobřežím a vydali se autobusem na sever Itálie k Lago di Ledro, kde nás v podvečer očekával starosta pan Achille Briga, jeho poradce pro vztahy s ČR a představitelé družebního města Příbram. Po ubytování v nádherném hotelu jsme odjeli do kulturního centra v Locca di Concei, kde jsme měli společný koncert se zdejšími mužským sborem Coro Cima D'Oro. Společný zpěv Verdiho skladby „Va, pensiero“

a velmi zde oblíbené Škroupovy písně „Kde domov můj“ zakončil dvouhodinový koncert. Chvilí zpívala Resonance, chvíli Coro Cima D'Oro a opět se potvrdilo úsloví, že hudba spojuje národy.

Druhý den se náš sbor opět svým zpěvem zúčastnil mše svaté v kostele sv. Bartoloměje v Tiarno di Sotto. Před plným kostelem s krásnou akustikou se zpívalo úžasně, ale hlavně tu vládla velmi přátelská atmosféra. Ani se nám z takzvaného „zeleného údolí“ nechtělo domů.

Těšíme na další spolupráci a na brzký návrat do krásné a slunné Itálie. **Míla Pospíšilová**

ODVĚKÁ TOUHA PO NESMRTELNOSTI

Začátek listopadu je tradičně spojen se svátkem zesnulých, lidově Dušičkami. Připomíná nám, že stejně jako život našich blízkých, jejichž místa odpočinku navštěvujeme, má i naše životní cesta své nevyhnutelné zakončení. Nás křesťany přítom posiluje víra v Kristem zaslíbený život věčný, víra, že pozemské putování má své vyústění v království, které není z tohoto světa.

Pozoruhodný doklad z dob starověkých o tom, jak se lidé vyrovnávali se skutečností smrti představuje mytologická literatura jednoho ze

sousedů starého Izraele, konkrétně epos o Gilgamešovi. Jde o jedno z nejstaších básnických děl psaných na klínopisných tabulkách poprvé nalezených v asyrském městě Ninive. V příběhu, jenž máme na mysli, se pozoruhodným způsobem snoubí otázka po smyslu života, fakt nevyhnutelnosti definitivního údělu všeho živého i touha po nesmrtnosti, jaké se těší bohové. Tabulky popisují hluboké přátelství vládce Uruku, Gilgameše a Enkidua, divocha stvořeného bohy ve stepi. Enkidu, *Pokračování na str. 3*

O VOLEBNÍM SNĚMU A O TOM, CO MU PŘEDCHÁZELO

Více jak měsíc uplynul od volebního sněmu, který se konal 21. září v Husově sboru v Praze-Dejvicích. Sněm a jeho průběh je posuzován z různých hledisek. Jsou určována postoje a názory těch, kteří o něm přemýšlejí nebo piší. Může to být do značné míry subjektivní pohled, neboť na stejnou událost mohou lidé nahlížet zcela opačně. V každém případě byl zářijový sněm nabitý emocemi. Je proto vhodné si z určitého časového odstupu připomenout některé skutečnosti, které byly se sněmem spojeny a které mu předcházely.

Volební řízení na funkci patriarchy bylo zahájeno 1. 12. 2012. V počátečním údobí letošního roku probíhalo souběžně volební řízení na funkci biskupa ve třech diecézích – v olomoucké, brněnské a královéhradecké. Toto bylo prioritou, aby diecéze měly své vedení duchovní správy. Tím se volba patriarchy dostala mimo větší pozornost. Vyhledávací řízení na vikariátech se uskutečnilo ve stanoveném termínu do konce dubna 2013. Funkci patriarchy i službě biskupů byla věnována teologická konference, která proběhla v červnu 2013 v Brně. V příspěvcích i diskusích se ukázalo, že funkce patriarchy náleží k identitě

naší církve, její organizační samostatnosti a historické a duchovní kontinuitě. Generální synoda duchovních, konaná začátkem září v Husově sboru v Praze-Vršovicích, proběhla v důstojné a bratrské atmosféře. Před synodou byl zveřejněn dopis biskupů vyzývající k bratrskému jednání. Názorová různost ještě neznamená, že nejsme jednotni ve víře a v poslání církve. Na synodě zazněl příspěvek bratra emeritního biskupa ThDr. Petra Šandery, předsedy naukového výboru, o kritériích pro funkci biskupa a patriarchy. Plzeňská a bratislavská diecéze prosazovaly názor, aby neproběhla volba patriarchy, ale aby došlo k pověření správce církve. Volba má být však podle řádů provedena nejpozději do skončení funkčního období stávajícího patriarchy. Volební komise církevního zastupitelstva neotevřela obálky došlé z vikariátů a předala zapečetěné obálky k rozhodnutí sněmu. Sněm rozhodl, že vyhledávací řízení na vikariátech bylo úspěšné. Bylo konstatováno, že více než deset procent hlasů získali čtyři navržení kandidáti. Z toho dva z nich měli více než deset procent ze všech oprávněných voličů. V předsednictvu byly zastoupeny rovnoměrně všechny diecéze, stejně

tak i v právní komisi. V jednacím řádu volebního sněmu bylo schváleno kvorum pro zvolení v prvním kole – 206 hlasů. Ke zvolení došlo na základě 263 hlasů (celkem 71 %). K procesu volebního sněmu nebyla vznesena žádná námítka a právní komise se žádným podáním nezabývala. V průběhu jednání nebyl navržen žádný jiný kandidát a neobjevila se jiná jména nových kandidátů. Sněm tak fakticky potvrdil výsledek vyhledávacího řízení na vikariátech. Tím, že tři ze čtyř navržených kandidátů nepřijali kandidaturu, zůstal kandidát jen jeden. Je jistě dobré, když je kandidátů ve volbě biskupa či patriarchy více. Avšak jediný kandidát je možností podle řádů a je dosvědčen praxí naší církve. Například v roce 1946 byl jediným kandidátem na funkci patriarchy dr. František Kovář. Shodou okolností se zájmový volební sněm konal v den 130. výročí narození tohoto našeho třetího patriarchy. Bylo to připomenuto v modlitbě při bohoslužbě, která byla sloužena biskupským sborem. Bohoslužba, jak synodní, tak i sněmovní, se stala i přes naši názorovou rozdílnost duchovním obohacením, povzbuzením a projevem naší společné služby Bohu. **Tomáš Butta**

Dobrý den

Dobrý zbytek dne jsem prožil před několika dny, po návratu ze setkání, na němž zazněla slova o tom, že žijeme v období, kdy bojujeme s novým pohanstvím. Pod tlakem protináboženských útoků ve všech sdělovacích prostředcích jsem v rychlíku na určitou dobu podlehl skleslosti, již zažívá každý duchovní, který se snaží, ale výsledky jsou na první pohled neviditelné. Často říkám: i zázraky se v této době dějí. A věřte, mnohé zažívám dost často. Ten poslední se udál při otevření mailové pošty, v níž je mi psáno:

Dobrý den, nevím, jestli má slova dojdou tam, kam patří... Ale nemohu nepoděkovat za rozloučení s mým dlouholetým kamarádem Mojmiřem K. které proběhlo dne 12. 9. v kapličky, v jeho rodné obci Kámen nedaleko Ž...

Jeho odchod byl důstojný a plný lásky. Byl doprovázen laskavými slovy pana faráře, který mluvil tak, že bych to sama neřekla lépe. Mluvil k jeho životu, k jeho skutečně prožitým etapám. Vyjádřil vše, co Mojmíra vystihovalo. Pan farář poskytl krásný obřad, nám pozůstalým přátelům, rodině...

Kéž nám tento krásný rituál pomůže odevzdat smutek minulosti, odpustit. Během Mojmiřova pohřbu jsem pochopila mnoho věcí, mimo jiné i důležitost instituce církve. Laskavé, přítomné, autentické, spojené s našimi reálnými životy. Moc Vám za to děkuji.

**S úctou R. T.
Fyzioterapeutka metody Mojžíšové**

**Jistě pochopíte, že neuvádím plná jména.
E. K.**

Z kazatelského plánu Památka zesnulých

**Odpočinutí věčné dej jim, ó Pane, a světlo věčné ať jim svítí.
4. EZDRÁŠ 2,34–35**

První čtení: Jób 7,1–4.7–8

Tužby:

2. Abychom nad hroby našich drahých pochopili pravý smysl života, který jediné od Boha přichází, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom pokračovali v dobrém díle, které nám odkázali naši předkové, a jejich dědictví zachovali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem

Dobrý Bože, prosíme tě za naše bratry a sestry, jež jsi odvolal z tohoto světa. Smiluj se nad nimi, odpusť jim a přiveď je do pravého nebeského domova, aby se radovali z věčného obecenství s tebou! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Jakubův 4,13–15

Evangelium: Lukáš 12,35–40

Verš k obětování: Lukáš 12,32

Verše k požehnání: Římanům 14,7–8

Modlitba k požehnání:

Dobrý Bože, dovoláváme se tvého milosrdenství a prosíme tě, ať duše všech tvých služebníků a služebnic, které se rozloučily s tímto světem, dojdou věčného odpočinutí ve světle tvé slávy! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 21, 23, 63, 75, 82, 98, 180, 269, 270

O KLINICKÉ SMRTI

Přečetl jsem si články o klinické smrti, jež potvrzují, že život existuje i po smrti. Po přečtení těchto tajemných příběhů jsem byl okouzlen a fascinován. Zářivé světlo, Boží rezidence, přátelský a pomáhající Ježíš Kristus, promítání životních okolností – to vše prožili lidé v klinické smrti. Vědecký pohled by to vysvětlil samozřejmě po svém: odumírání mozkové tkáně s vidinou hřejivých, barevných momentů... Přesto se tak potvrzuje existence duchovna. Často si kladu zajímavou otázku: Co by se stalo, kdybych se „uměle“ vypravil za uvedeným dobrodružstvím na vlastní pěst? Bylo by to neetické, hříšné a riskantní. Možná

bych dopadl špatně. Dostal bych „na frak“, skončil bych za tuhle lehkomyšlnost nejspíš v pekle, kdoví. Nicméně cestování za hranicí života vnímám jako velké a pouťavé dobrodružství. Navíc je to významné svědectví, že je posmrtný život mnohem krásnější než ten „reálný“, pozemský.

Neustále se setkávám se současnou společenskou arogancí, která považuje křesťanství za bludné a bláznovské učení. Nepřátelé církve by mluvili určitě jinak, pokud by se jim – nedej Bůh – něco podobného, jako je klinická smrt, přihodilo.

A proto nesuďme, abychom nebyli souzeni. I křesťanství může poklidně žít. **Václav Kovalčík**

Nad Písmem

OSLAVUJME JEJ

Žádný z nich ze všech, ač měli osvědčení svou vírou, nesklidil splnění slibu, neboť Bůh měl před očima něco lepšího k vůli nám, aby nedošli dokonalosti bez nás.

(Žd 11,37-40, překl. Fr. Žilka)

Když apoštol Pavel slyšel své soluňské bratry a sestry, jak vzpomínají na své zesnulé, připomněl jim evangelium Ježíše Krista, „abyste se nemoutili jako ti, kteří nemají naději.“ (1 Te 4,13b) Zármutek bez naděje, tak vidí apoštol lidskou vzpomínku na zesnulé, pokud není nesena obětavou a vítěznou láskou Ježíše Krista. Že právě ona je nadějí, dobře vidíme v příběhu sester Marty a Marie, které pláčou nad smrtí svého bratra Lazara. Na Martino obecné přesvědčení o „vzkříšení v den nejposlednější“ Ježíš s láskou odpoví: „*Já jsem vzkříšení i život*“ (Jan 11,24-26). Naše „naděje“ tedy nespočívá v „zákonech kosmu“, „věčném koloběhu života a smrti“, „opakovaných návratech do života“ či v „pak už není nic“, ale v osobní lásce Boží v Ježíši Kristu, která rozhodla a stále rozhoduje o našem životě, a proto i o naší smrti. Útěšná slova mívají v našem světě mnoho podob, ale Duch Utěšitel je dárce naděje. (Jan 14,16) Pokud na své blízké nevzpomínáme v Duchu svatém, Duchu Utěšiteli, pak na ně vzpomínáme s láskou, zármutkem, touhou po útěše, ale ne s nadějí. Právě ona odešla i v našich sborech do stínu zármutku, útěchy a místy příliš patetické vzpomínky na zesnulé. Myslím, že takový stín dopadá i na naše srdce, když myslíme na „zakladatelské generace“ naší církve i způsob, jakým jsme doposud hospodařili „se zděděnou hřivnou životního díla jejich“ (Liturgie Karla Farského z r. 1924). Také o své církvi hovoříme se zármutkem, posteskem, rozhořčením, patetickou vzpomínkou i touhou po útěše („bude líp“, „určitě se to změní“, „je třeba mít program“, „lidé nemohou pořádkem žít bez víry“, „když uvidí, jací jsme a co děláme, přidají se k nám“ apod.), ale naděje, která je ovocem přítomnosti Ježíše Krista v Duchu svatém uprostřed nás i v našich srdcích, bývá mezi námi zanedbávána. I dnes přichází mnoho lidí slavit nebo „dýchat atmosféru“ naro-

**Proti ortelům
vyneseným patologi
s neomylností
histologicky
prokázaných nálezů**

**stojí tvoje milost Pane
udělována nám
preparátům
Všehomíra
a dokazovaná
nesčetnými nálezy
v Písmě.**

Z básnické sbírky
Aloise Volkmana *Znovuzrození*

zení Ježíše v betlémském chlévě a čerpají sílu z obrazů „narození nevinného děťátka“, Velikonoce a velikonoční doba se svátkem Seslání Ducha svatého však zůstávají spíše osiřelé. Ale bez nich, bez Kristovy oběti z lásky, jeho vítězství nad smrtí i daru Ducha svatého Utěšitele, jsou osiřelými spíše ten příběh o betlémském narození i jeho cítelé a cítelky. Bez velikonoční víry zůstáváme i bez naděje pro druhé a pro sebe. S ohledem na tuto duchovní zkušenost vidím jako dobré, že svátek „Mučedníků a svědků Páně“ předchází „Památku zesnulých“. Vymizení svátku mučedníků i jeho teologie z bohoslužebného života mnoha našich sborů mělo a má své důsledky pro slavení památky zesnulých i život naší církve. Nemůžeme Bohu děkovat za mnohé křesťany a křesťanky, kteří podstoupili četná trápení těla i duše a položili svůj život, aniž bychom slyšeli velikonoční víru, s níž to vše podstoupili. Přirozeně, mohli bychom si připomínat jejich odvahu, prozíravost, mírnost, trpělivost i odanost, váhání a rozhodnost. Tak mnozí vzpomínají s respektem na Jana Husa, snad i Jeronýma Pražského či Maxmiliána Kolbeho, Dietricha Bonhoeffera a mnohé jiné naší doby. My však si to vše připomínáme, abychom slavili velikonoční vítězství evangelia Ježíše Krista v jejich životech. Vzpomeňme na Ježíšova slova Martě: „*Já jsem vzkříšení i život*“. Příběhy mučedníků a svědků Páně vyprávíme, abychom v nich poznali a oslavovali Kristovu lásku a jeho vítězství v jejich životě, umírání i smrti. V Kristu se jejich den smrti stal dnem narození pro věčný život s ním (srov. Kol 3,3-4). František Kalous, autor naší Odpolední a večerní pobožnosti, se přimlouval za zachování svátku těch

mučedníků a svědků Páně, jejichž životy dobře známe. Ano, poznání a oslava Kristova vítězství v životech svědků Páně nás osvobozuje k tomu, abychom jejich životy poznávali skutečně pravdivě v jejich hloubce i šíři, bez falešného pozlátka, glorifikace, zamlčování, přečňování, obhajování. A naopak, pouze tehdy, poznáváme-li jejich osobní příběhy pravdivě, mohou nám být lidsky blízké a Kristova láska i vítězství v nich „uvěřitelné“. Bez velikonoční víry zůstáváme i bez naděje pro druhé. Oslava Pána Ježíše Krista v mučednicích a svědcích víry nás má připravit ke vzpomínce na naše blízké. Jejich životy si připomínáme v celé hloubce a šíři, abychom i v nich mohli s nadějí oslavovat Pánovu lásku a vítězství. Bez této velikonoční víry bychom život svých blízkých viděli a poznávali jen z části, „jako v zrcadle, jen v hádance“ (1 K 13,12a), bez naděje. Bez velikonoční víry zůstáváme i bez naděje pro sebe. Oba listopadové svátky před nás staví martyrium druhých, abychom v něm slyšeli Ježíšovu výzvu k našemu vlastnímu osobnímu „svědectví životem“. Jak říká apoštol Pavel v listu Židům: „neboť Bůh měl před očima něco lepšího kvůli nám, aby nedošli dokonalosti bez nás.“ Duch svatý otvírá naše oči, abychom v životech druhých lidí spatřili Kristovu lásku i jeho vítězství. Týž Duch otvírá naše srdce, abychom s nadějí mohli prosit a doufat v Pánovu lásku i vítězství v našem životě, umírání i smrti. On sám z nás tvoří „communio sanctorum“, společenství svatých, neboť „jediný svatý náš Pán Ježíš Kristus“ je v Duchu svatém vprostřed nás (Liturgie Karla Farského z r. 1924). Oslavujeme jej nyní i navěky. Amen. **Pavel Kolář**

**Nebeský Otče,
který sis nás zamiloval v Ježíši Kristu, svém Synu:
kéž vede naši víru od počátku až do cíle
a náš život dokoná v tvé lásce.
Připoj nás ke svému lidu ze všech časů a míst,
abychom této dokonalosti nedošli bez těch,
které jsme milovali a kteří nám tebe zvěstovali
slovem i životem.
Prosíme tě o to skrze Ježíše Krista, našeho Pána.
Amen.**

Z NAŠICH SETKÁNÍ

Slavnost v Zábřehu na Moravě

Všichni členové náboženské obce v Zábřehu na Moravě měli v neděli 29. září velký důvod k radosti. Po mnoha letech trpělivé snahy se podařilo dokončit generální opravu varhan, které byly v posledních více než třiceti letech zcela nefunkční. Při této příležitosti se konala slavnostní bohoslužba, kterou sloužil bratr biskup Rudolf Göbel s místním farářem Davidem Přichystalem a které se zúčastnil i starosta města František John i senátor a bývalý olomoucký hejtmán Martin Tesařík. Po bohoslužbě bylo připraveno bohaté občerstvení a bylo možné si prohlédnout nově opravené varhany, zrekonstruované věžní hodiny i prostory Tranga - Domu na půl cesty, který bude v blízké budoucnosti, doufejme, opět v provozu.

K samotnému varhannímu nástroji snad několik slov. Nástroj stavěla firma Kloss z Krnova ve čtyřicátých letech 20. století. Její zakladatel a majitel Josef Kloss se vyučil a pracoval u firmy Rieger v Krnově, u které se postupně propracoval až na post technického vedoucího firmy. V roce 1942 od firmy Rieger odešel a zalo-

žil se svým synem Hermanem menší varhanářskou provozovnu. V roce 1948 byl po nucené správě a konfiskaci majetku firmy znárodněn a přičleněn i se zaměstnanci do podniku Továrny na varhany nazývaného později Rieger-Kloss.

Varhany jsou umístěny v klenbové nice západního průčelí kostela nad kůrem. Disponují čtrnácti znějícími rejstříky na dvou manuálech a pedále. Ovládání nástroje je pneumatic-

kou trakturou, přičemž provedení vzdušnic je s rejstříkovými kancelami výpustného systému.

Na závěr se sluší poděkovat všem, kteří třeba jen drobnou částkou přispěli k zdárnému dokončení opravy. Ten největší dík však patří sestře varhanici Soně Jelínkové, která svým trpělivým a obětavým nasazením dávala věci do pohybu. V časech, kdy se nedařilo, to bylo obzvláště důležité. Díky Bohu za to. **David Přichystal**

Poděkování za setkání mládeže

Milí přátelé, sestry a bratři!

Ve dnech 27. až 29. září tohoto roku proběhlo v naší diecézi celocírkevní Setkání mládeže na téma „*Vy jste sůl země*“. Setkání proběhlo, v srdcích účastníků ještě dozívají krásné chvíle a mnoho účastníků je jistě vděčných za milosti, které dává Bůh těm, kdo ho prosí. Také proto chci na tomto místě poděkovat. Nejprve děkuji Bohu Otci, Synu i Duchu svatému za požehnání. Z Lásky Nejsvětější Trojice Boží se v naší církvi opět probouzí duch skutečné jednoty a za tuto milost prosím děkujeme každý den.

Podruhé chci na tomto místě poděkovat všem, kteří se na organizaci plzeňského setkání podíleli. Činím tak jménem celé naší církve.

Děkuji sestře Ivaně Krejčí, bratru Miloši Košíčkovi, sestře Magdaléně Spurné, bratru Jakobovi Krejčímu, sestře Marianě Ambrožové i sestře Ireně Košíčkové z Náboženské obce Prostějov. Dále vyjadřuji svůj dík

manželům Chytilovým, Deboře a Jiřímu a také celé Náboženské obci v Plzni na Mikulášském náměstí. Díky patří také třem Tomášům z Náboženské obce Plzeň západ: Tomáši Havránkovi, Tomáši Sýkorovi i bratru faráři Tomáši Procházkovi.

Děkuji bratru Benjaminu Mlýnkovi mladšímu, sestře Daně Zikmundové a bratru Petru Pečenkovi z Náboženské obce v Jablonci nad Nisou. Díky též oběma varhaníkům, kteří celé setkání doprovodili svým hudebním talentem, bratru Ondřejovi Bernovskému z Náboženské obce v Praze Holešovicích a obzvláště bratru Pavlu Diblíkovi z Náboženské obce v Holicích. Děkuji také dalším spolupracovníkům, kteří pomohli s organizací setkání v Plzni: sestře Zuzaně Kalenské, bratru Jindřichu Fenclovi, bratru Zbyňkovi Galvasovi, sestře Rut a bratru Jaroslavovi Kupkových, sestře Irit Vyskočilové, bratru Martinu Tejkalovi, bratru Oldřichu Seluckému

a Komornímu sboru českých muzikantů. Na závěr tohoto seznamu jsem si nechal osobu nejdůležitější, osobu, jež svou laskavostí a pracovitostí patří mezi opory naší církve. Děkuji sestře Kristýně Mlýnkové!

Dovolu mi, abych zde také poděkoval za finanční podporu Plzeňskému kraji a za hmotnou i duchovní podporu všech našich diecézí, které přispěly k uskutečnění tohoto díla. Děkuji také ústřední radě za finanční záštitu nad konáním této akce.

Setkání mládeže bylo, je a bude nedílnou součástí duchovní obnovy církve. Církev československá husitská doposud nepozbyla slasti a my všichni jsme solí země. Tak nás to učí Kristus a to je, myslím, dobrá zpráva, docela odlišná od těch, které jsme zvyklí slyšet i říkat téměř denně. Pochválen buď Bůh Otec i Syn i Duch svatý. Nyní i na věky. Amen.

**Bratr Filip
biskup plzeňský ČČSH**

Přednáška Martina Jindry v Lounech

Dne 10. října uspořádala Náboženská obec Louny ve spolupráci s Městskou knihovnou Louny historickou přednášku s názvem „Z milosti trpět pro Krista“.

Mgr. Martin Jindra, odborný pracovník Archivu Pražské diecéze ČČSH a Ústavu pro studium totalitních režimů, přiblížil posluchačům životní příběh faráře naší církve Václava Mikuleckého (1921-1973) a seznámil nás s vývojem vztahů státu a církvi v poválečném Československu.

Téma přednášky i stejnojmenné knihy odpovídá badatelské specializaci Martina Jindry. Zabývá se vztahem státu a nekatolických církví za protektorátu a v poválečném období. Přednáška byla zaměřena vnitrocírkevně, nicméně našla své poslucha-

če i v řadách čtenářů knihovny, kteří se zajímají o novodobou historii. Pro starší členy obce byla příležitostí ke vzpomínkám na dobu jejich dětství a mládí. V diskusi se objevilo hodnocení éry komunismu, která přinesla odstup společnosti od křesťanství v několika generacích.

Postava Václava Mikuleckého a jeho přátel, kteří se ve své době snažili jít svou vlastní cestou a hledali způsob, jak oživit a posilovat víru navzdory nepříteli životních okolností, je inspirací i výzvou pro věřící každé generace. Děkujeme Martinu Jindrovi za jeho návštěvu v Lounech a za povzbuzení, které jsme mohli přijmout. Přednášku můžeme všem náboženským obcím vřele doporučit. **Helena Smolová**

Václav
Mikulecký

ODVĚKÁ TOUHA...

Pokračování ze str. 1

původně Gilgamešův protivník, se s vládcem spřátelí a oba hrdinové společně vykonají řadu obdivuhodných činů. Jeden z nich má však neblahé důsledky: zabítí nebeského býka vyvolá hněv bohyně Ištar, která Enkidua potrestá smrtí. Gilgameš je ořesen, uvědomuje si cenu života, prožívá bolest z odloučení i z toho, že stejný konec čeká i jeho. Nesmířen odchází z města, aby hledal tajemství věčného života. Oděn do lví kůže putuje stepí, až se setkává s božskou šenkýřkou Siduri, která se ho snaží přesvědčit, aby zanechal marného bloudění a užíval si života – dokud je čas.

„Proč bloudíš světem, Gilgameši? Život, jež hledáš, nenalezneš. Když bozi stvořili lidstvo, smrt jemu údělem dali, život věčný ve svých rukou si podrželi. Ty ale, Gilgameši, měj plné břicho, ve dne v noci se stále jen vesel, každý den pořádej radovánky, ve dne i v noci tancuj a hraj!“

Nepřipomíná vám to postoj běžný i dnes? Že se takové uvažování nevyhnulo ani biblickým veršům svědčí například kniha Kazatel, jejíž autor tváří v tvář stejnému údělu spravedlivých i hříšníků vybízí člověka, aby jedl s radostí svůj chléb a popíjel víno, užíval si s milovanou ženou v bílých šatech, vlasy pomazanými olejem. Najdeme jej i v pozdější hebrejské tradici; apokryfní kniha Jéšúse Siracha nabádá: „Dávej i ber, dopřávej si podle chuti, vždyť v posvěcení žádná rozkoš nenajdeš.“

Podobnou myšlenku měla patrně na mysli i scénaristka úspěšného filmu „Díky za každé nové ráno“... Taková výzva nicméně hrdinu nespokojila, a tak putoval dále, až došel k Utnapištimu – jedinému z lidí, jež od bohů získal nesmrtnost. Utnapištim nejprve potvrzuje známé pravdy: „Život lidský zlomí se jak rákos, zdatného mladíka, krásnou dívku, krutá smrt lidí láme.“

Což navždy stavíme dům, což navždy pečeme smlouvu, což se navždy bratři o dědictví dělí, což navždy nenávisť na zemi trvá... Později však z jeho úst slyšíme vyprávět, kterak jej bohové počtili vzácným darem. Jeho příběh byl do eposu převzat z jiného babylonského textu, totiž z mýtu o Atrachasisovi. Při jeho čtení nás hned na prvních řádcích

zarazí nápadná podobnost s vyprávěním o potopě, zaznamenaném v biblické knize Genesis; v babylonské verzi je lidstvo trestáno potopou z důvodu přemnožení. Utnapištim, tak jako Noe, byl varován, postavil loď a naložil na ni vše živé. Strhla se bouře tak krutá, že samotní bohové litovali, že dopustili, aby lidé „naplnili moře jako rybí potěr“. Plavidlo přistálo u hory Nisir a Utnapištim vyslal k prozkoumání hlubici, vlašťovku a havrana. Když se poslední pták nevrátil, vyšel ven a na vrcholu hory přinesl oběť na usmířenou. Bohové se „slétili jako mouchy“, když ucítili libou vůni, a strůjce potopy se rozhodl, že v budoucnu již nebude lidstvo trestáno hormadně, ale každý ponese zodpovědnost za své hříchy. Utnapištim se svou ženou byl usazen v dále při ústí řek, tedy jakési období biblického Edenu.

Jaké šance má nyní Gilgameš? Dostal radu, jak získat rostlinu života, která roste v moři. Uvázal si na nohy kameny, aby se dostal až na dno oceánu a rostlinu utrl, ale na zpáteční cestě se zastavil u studně, kde se jí zmocnil had:

„Tu spatřil Gilgameš studnu s chladivou vodou, sestoupil k ní, aby se umyl. Ucítil had vůni té rostliny, potichu vylezl ven a rostlinu odnesl. A když se vracel, svlékl se z kůže.“

Vidíme, že nejen v biblickém příběhu se do lidské touhy po věčnosti dostává motiv hada. Jeho volba nepřekvapuje: odedávna byl spojován se znovuzrozením, byl symbolem životní energie i některých bohů a velice často také doprovázel zobrazení bohyně plodnosti – společně se stromem života. Lidé mu přisuzovali léčitelské schopnosti; ne náhodou dodnes figuruje ve znaku lékárníků. Vládců Uruku tedy díky hadovi ztratil všechny naděje. Marnost bytí, jak ji nastiňuje Kazatel, se znovu hlásí ke slovu. Tak jako v rajsčím Edenu je nesmrtnost „nadosah“ (i Adam s Evou by po požití ovoce ze stromu života získali tento dar), ale uniká.

Gilgamešovi zůstal pohled na mohutné hradby města, které vybudoval... a biblickému páru? O tom již vyprávějí jiné příběhy, jejichž autoři, často znalí známých semitských motivů v souladu se svou teologií formulovali hluboké pravdy o Bohu a člověku a jejich vztazích... **Klára Břeňová**

Javor u hřbitova

*Půl století u hřbitova stál,
Ve dne mu věřík mezi listy hrál
a v noci kulich z jeho větví lkal.*

*Když mlád byl, vzrušen se kymácel,
jak utéci by od zdi bílé chtěl.
Teď pokojně už přes tu hradbu žel.*

*Byl rozhraním dvou říší nesmírných:
zde z polí před ním hlaholival smích,
lán za ním zmrtvěl, bez života - tich.*

*Tak na rozhraní nevěděl snad sám,
zda patří životu či tišinám.
Jednou šuměl, jindy ztich jak chrám.*

*Za noci vídal průvod zářných stel,
však ve dne často temný průvod žel
a potom dunět hroudy uslyšel.*

*Dnes nesl starce, věkem vyschlou kost,
a zitra mladý, zvadlý letorost,
požití zase drobný matčin skvost.*

*Zaslech jednou čistý polibek,
zřel potok slz, jež z dvojkých očí tek –
třetí den viděl jejich příbytek.*

*Života ruch a věčný smrti sen
se velkou hradbou zdál mu rozdělen
a jednou v roce rozpadla se jen.*

*Snad bývalo mu těžkou záhadou,
co za tou kaplí, za tou zahradou,
kam stále noví návštěvníci jdou.*

*A chvěl se denně velkým tajemstvím
a přemítal: jen nové vcházet zřím
a vracet se je nikdy nevidím. –*

*Tak tady nad zeď léta hlavu nes
a já se zamyslel tu nad ním dnes,
když zlomen víchrem také za zeď kles.*

B. T.

ZPRÁVY

Výstava o Bibli kralické v Č. Kostelci

Varhanním koncertem Jaroslava Nepilého byla ve vstupním sále kostela v Červeném Kostelci slavnostně otevřena výstava **400 let Bible kralické**. V expozicičních celcích nazvaných například *Bible nespadla z nebe*, *Překladatelé Bible*, *Citáty z Bible kralické v kralickém kostele*, *Bible v těžkých dobách národa* atd. nás „Kniha knih“ provází staletími a divák si to vše při ztišení osvěží v paměti. „Významným exponátem naší skromné výstavy je bezesporu vydání *Bible kralické z roku 1722, zapůjčené bratry z Hronova*,“ upozornil při vernisáži farář David Smetana, který je s Janou Kejzlarovou a Oldřichem Nermutem spoluvytvářcem výstavy. „*Neumím si představit, že bychom tuto výstavu mohli předložit veřejnosti bez naší pouti na Moravu, kde jsme získali mnoho materiálu a pořídili zajímavé fotografie. Děkuji a jsem vděčný všem, kteří na tom svým dílem spolupracovali*,“ dodává O. Nermut.

Výstava ve vstupní hale kostela naší církve v ulici Manželů Burdychových vás zve k prohlídce do poloviny listopadu denně od 9 do 16 hodin. -ON-

Liturgický zpěv

Dovolují si pozvat všechny zájemce na semináře liturgického zpěvu! **20. seminář** se bude konat v pátek **22. listopadu od 13 do 16 hodin** a **21. seminář** pak v pátek **6. prosince od 13 do 16 hodin**.

Oba semináře proběhnou v prostorách Církevní husitské základní umělecké školy Harmonie v Praze 6-Dejvicích, Bílá 1. Účastnický poplatek - **zdarma!!!** Více informací

o škole: www.zusharmonie.cz. Účast prosím potvrďte SMS-kou na telefon 603 309 363. Do zprávy napište jméno a příjmení. **Marek Vávra**

Revitalizační seminář

Rád bych pozval ty, kdo chtějí diskutovat o budoucnosti naší církve a rádi by znali i názory ostatních sester a bratří ve víře, na diskusní seminář s názvem *Revitalizace Církve československé husitské*,

kteří proběhne v Hradci Králové 9. listopadu od 9.30 hodin ve sněmovních prostorách Královéhradecké diecéze. Na semináři se budete moci setkat se zajímavými hosty; svoji účastí a úvodním slovem nás poctí také náš nejznámější současný filosof a politický sociolog Václav Bělohradský. **Více na www.cesh.cz (Zprávy).**

Pavel Tuček

Benefiční večer v Maně

Zveme na komponovaný večer do vršovického divadla Mana při Husově sboru (Moskevská 34), který bude ve znamení pomoci dětem z madagaskarského sirotčince. Můžete se těšit na bohatý program s hudebními kapelami Cestárium a Jaxesejdem Band, a to ve **středu 6. listopadu od 19 hodin**. Přijďte se pobavit a zároveň vykonat dobrý skutek! **red**

Nabídka „schodolezu“

Náboženská obec Praha 10 – Vinohrady (Dykova 51/1) oznamuje, že zakoupila schodolez – zařízení, které **dopraví osoby s pohybovým postižením** (i na vozíku) či omezenou pohyblivostí do schodů, a umožní jim tak dostat se do sboru na bohoslužby, které se konají každou neděli od 9 h. Zájemci o využití tohoto zařízení z okolních náboženských obcí se mohou s předstihem ohlásit br. faráři D. Majerovi (tel. 736 760 982, 222 519 677) nebo ses. předsedkyni RS I. Macháčkové (tel. 602 746 433), abychom mohli „schodolez“ připravit.

Za rst NO Praha-Vinohrady
Ivana Macháčková

Koncerty u sv. Mikuláše

- 4. 11. - 20 hodin
Bach, Dvořák, Händel
Od baroka k jazzu
Prague Brass Ensemble
J. Kalfus - varhany
- 5. 11. - 17 hodin
Bach, Händel
Dvořák, Mendelssohn-Bartholdy
J. Kalfus - varhany,
Y. Škvárová - mezzosoprán
- 6. 11. - 17 hodin
Bach, Händel, Telemann, Bach
J. Popelka - varhany,
M. Lopuchovský - flétna
- 7. 11. - 17 hodin
Händel, Bach, Telemann, Mozart
M. Hanzal - varhany,
F. Bílek - trubka
- 8. 11. - 17 hodin
Bach, Mozart, Franck, Caccini
Canto Corno e Organo
- 8. 11. - 20 hodin
Vivaldi, Schubert, Dvořák,
Gershwin
Consortium Pragense Orchestra
- 9. 11. - 14 hodin
Benefiční koncert – zdarma
Academic Choir of Nizhny
Novgorod Linguistic University
- 9. 11. - 17 hodin
Caccini, Bach, Vivaldi, Mozart
Z. Němečková - varhany,
V. Likérová - soprán
- 9. 11. - 20 hodin
Vivaldi, Schubert, Dvořák,
Gershwin
Consortium Pragense Orchestra
- 10. 11. - 20 hodin
Mozart, Bach, Vivaldi, Dvořák
Prague String Orchestra

Podzimní kalendárium

13. 10. 1781 vydal císař Josef II. **Toleranční patent**, který vedle římskokatolického umožňoval praktikovat i další dvě vyznání.

15. 10. 1243 ve slezské Třebnici zemřela **Hedvika Slezká**, ctěná protestantka i katolika – katolika jako světe, patronka Slezska, Vratislavi, Polska, Krakova a Berlína. Hedvika založila roku 1203 první ženský klášter (cisterciácký) na území Slezska, kde později v mládí pobývala Anežka Česká. Zabývala se charitativní činností mezi chudými a nemocnými a zasloužila se i o hospodářský rozvoj Slezska. I když zachovávala předpisy řádového života, nesložila řádové sliby. Mezi její atributy patří mj. boty – podle tradice chodila často bosa.

16. 10. 1553 ve Výmaru zemřel „malíř reformace“ **Lukáš Cranach** starší. Umělec byl svědkem na svatbě Martina Luthera a kmotrem jeho syna, Luther naopak kmotrem Cranachovy dcery. Cranach byl autorem řady reformátorských podobizen. Mezi jeho oblíbená témata patřila například Madona.

27. 10. 1913 se v Prostějově narodil **Otto Wichterle**, vynálezce a chemik světového významu. Je považován za zakladatele makromolekulární chemie. Proslul vynálezem měkkých kontaktních čoček a umělého polyamidového vlákna – silonu. První prototyp kontaktních čoček laboratorně připravil a vyzkoušel na svém oku. K dalšímu vynálezu výrobní metody čoček došlo přímo u Wichterlů doma. Ze synovy stavebnice Merkur a dynamy z bicyklu sestavil badatel výrobní zařízení – „čočkostroj“. Za objev kontaktních čoček byl nominován na Nobelovu cenu, kterou ale nakonec nezískal. Zařadil se mezi úspěšné Čechy, kteří změnili k lepšímu život milionů lidí po celém světě.

29. 10. 1675 v Žitavě zemřel **Andreas Hammerschmidt**, významný varhaník a skladatel, rodák z Mostu. Protireformační útlak přinutil jeho rodinu opustit Čechy a přestěhovat se do Saska a následně do Lužice.

10. 11. 1483 se v Eislebenu narodil **Martin Luther**.

15. 11. 1670 v Amsterdamu zemřel **Jan Amos Komenský**, světoznámý pedagog, biskup Jednoty bratrské, filosof, jazykovědec a spisovatel.

Představení v Litomyšli

Dramaticky zpracované dílo J. A. Komenského v podání V. Marčička, doplněné hudbou, dvakrát zaplnilo husitský sbor v Litomyšli. Jednou se představení zúčastnilo na 120 studentů místních středních škol, podruhé sestry a bratři z ekumeny a členové litomyšlské náboženské obce. NO v Litomyšli děkuje bratru faráři Š. Kláskovi, který v Litomyšli slouží od počátku července, za možnost zhlédnout tento inspirativní pořad. **ji**

Vítězství na Žižkově

Koncem září se uskutečnila na Žižkově akce organizovaná Nízkoprahovým klubem Husita. Hrál se fotbal, vystoupily tanečnice, zpěváci, použili jsme mýdlové bubliny, vytvářeli smaltované ozdoby a plnili úkoly z fotbalové techniky. Náš tým vyhrál, ale jednu z vítězných bonboniér se náš účastník rozhodl rozdat soupeřům. Takže vlastně zvítězilo to podstatné – spolupráce a dobrá nálada. **Zdeněk Břeň**

Ústřední rada Církve československé husitské vyhlásila vyhledávací řízení

a) na místo pracovníka/pracovnice personálního odboru.

- Základní předpoklady: • minimálně středoškolské vzdělání s maturitou
- znalost obecně platných právních předpisů v oblasti personalistiky
- duchovní Církve československé husitské nebo členství v této církvi

b) na mzdovou účetní.

- Základní předpoklady: • praxe v oboru minimálně 5 let
- uzavření pracovního nebo služebního poměru
- kladný vztah k ČČSH
- nástup nejpozději 1. 1. 2014

Příhlášky s životopisem zasílejte na adresu **ÚR ČČSH, Wuchterlova 5, Praha 6, 160 00** nebo na e-mailovou adresu ustrednirada@ccsh.cz nejpozději do 30. listopadu 2013.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

ZACHEUS

Které věty jsou pravdivé a které ne? Poznáte-li to, získáte tajenku z písmeňek, která jsou u těch pravdivých. Z ní se dozvíte, co se stalo se Zacheem po jeho setkání s Pánem Ježíšem.

Ježíš se se Zacheem potkal v Jerichu.

ANO (N) NE (M)

Zacheus byl vrchní celník.

ANO (A) NE (L)

Byl velice chudý.

ANO (O) NE (P)

Toužil spatřit Ježíše.

ANO (R) NE (Ě)

Zacheus byl vysoký a statný postavou.

ANO (I) NE (A)

Aby dobře viděl, vylezl na fíkovník.

ANO (S) NE (V)

Když ho Ježíš spatřil, oslovil ho.

ANO (I) NE (B)

Řekl mu, ať sleze,

ANO (L) NE (P)

protože Ježíš dnes musí zůstat v jeho domě.

ANO (U) NE (S)

Zacheus se však ošival, že mu nemá co nabídnout.

ANO (E) NE (Ř)

Lidé se nad Ježíšovým rozhodnutím pohoršovali.

ANO (E) NE (Ř)

(Řešení z minulého čísla: Kdo se povyšuje, bude ponížěn a naopak.)

Jana Krajčířiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6.

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: PhDr. Václav Drašnar, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz.

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

